

BEYZA AKYÜZ

Bahçede
ters
giden
bir şey
var

Resimleyen: Zeynep Özatalay

tudem

BEYZA AKYÜZ

Bahçede ters
giden bir şey var

BAHÇEDE TERS GİDEN BİR ŞEY VAR

© 2019, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAN: Beyza Akyüz
RESİMLEYEN: Zeynep Özatalay
EDİTÖR: Burhanettin Düzçay
SON OKUMA: İrmak Ertaş
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-275-0

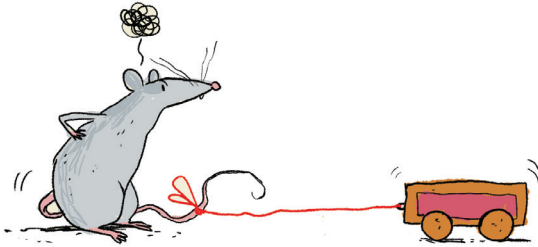
Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

BEYZA AKYÜZ

Bahçede
ters
giden
bir şey
var

Beyza Akyüz

Kayısı zamanı, Bolu'da doğdu. Doğduğu ilk günden yolculuğa çıktı. Alman Filolojisi okudu. Bitirme tezini karşılaştırmalı çocuk edebiyatı üzerine hazırladı. TRT'de editör ve danışman olarak çalıştı. Küçük Hezarfen, Canım Kardeşim, Çelebi ve Laklak, Çomar-Tomar-Kömür, Saka gibi sevilen çizgi filmlerin senaristliğini yaptı.

Şarkı söyler gibi konuşup, resim çizer gibi dans eden bir geyik olduğunu söylüyor. Çengelköy'de, rüzgârlı tepedeki evinde gördüğü acayip rüyaları, yeryüzünde toz gibi savrulurken başından geçen efsunlu masalları kâh yazıyor kâh anlatıyor. Her yaştan dinleyiciye, binbir çeşit mekânda “Şifâhen Masallar” anlatıyor.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Uçan Fare ile Hayalet Hayri - 1 Karşılaşma (roman)

Uçan Fare ile Hayalet Hayri - 2 Karla Karışık Olaylar (roman)

Bahçede Ters Giden Bir Şey Var (roman)

Bize börtü böcekle, biberle domatesle konuşmayı öğreten anneme, her yaz dama gelmeye devam eden Böcek Tepetaklak sülalesine, hikâyeyi yazarken kapandığım Göl Yazıevi'ne...

Teşekkürler.

İçindekiler

Elveda Şehir	7
Böcek Tepetaklak ve Acayip Akrabalar.....	16
Gazoz Demek Macera Demek!.....	25
Bir Bavul Çikolata İçin Değer mi?.....	33
Ya Planlar Tutmazsa?.....	42
Sessiz Babaannem	52
Bir Sırrım Var.....	62
Komşular Neler Çeviriyor?	68
Bu Hikâye Böyle mi Bitecekti?.....	80
Kim Korkak?.....	89
Bahçede Olağan Haller; Domuzlar, Yılanlar	98
Dutlar, Böğürtlenler, Başımıza Açtığımız İşler.....	104
Elveda Bahçem.....	115

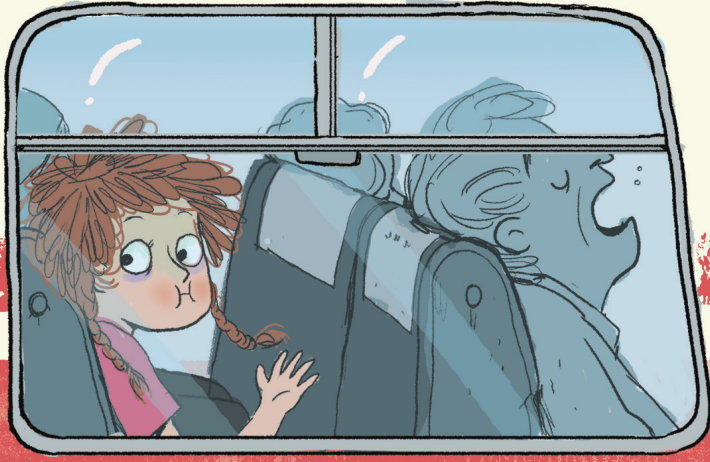
*Dışarıdan aşırı normal görünen bir bahçede,
ters giden şeyler vardı.*

Elveda Şehir

Otobüs çok sıcaktı. Sanki küçük küçük güneşler yutmuştum. Aylardan hazirandı. Okulun kapandığı gün, evet hemen o gün, yola çıkmıştık. Tatilin tamamını, ki bu tam doksan dokuz gündü, bahçede geçirmek istiyordum.

Bir de otobüste midem bulanmasaydı her şey çok daha iyi olacaktı. Ama bahçeye gittiğim için o kadar mutluydum ki midemin bulanmasından bile zevk alıyordum.

Kusmamak için kendimce yöntemler de geliştirmiştim artık. Gözlerimle midem arasında bir ip vardı. Gözlerimi açınca midem bulanmaya başlıyor, kapatınca bulanması duruyordu. Henüz okulda bunu

anlatan bir ders görmemiştik ama ben kendi hayat tecrübemle keşfetmiştim bunu. O nedenle, güvenebilirsiniz bilgime.

Ayrıca herkesin ortasında kusacak kadar küçük de değildim. Hele hele kustuktan sonra yeşil bir suratla, acaba kimler gördü beni diye etrafa utanarak bakmaya hiç niyetim yoktu.

Son beş saattir, “Tut kendini, yaklaştık,” diyordu annem.

Galiba saati yıllar önce öğrendiğimi unutuyordu. Yine de onun sürekli yaklaştığımızı söylemesi işe yarayıyordu.

Nihayetinde annem saatler sonra, beklediğim o cümleyi söyledi:

“Şoför bey, yol ayrımında indirir misiniz? Tabelanın orada!”

Otobüs durdu. Ben mecburen gözlerimi açtım. Annem elimden çekiştirerek otobüsten indirdi.

O, bagajdan valizleri alırken, üzerinde inek resmi olan trafik levhasının altına çoktan kusmuştum. Harika bir duyguydu. Eğer hayatınızda sadece bir kere bile kustuymanız kusmanın ne kadar rahatlatıcı ama bir o kadar da zor bir şey olduğunu biliyorsunuzdur. Çünkü yer çekimine karşı gelirsiniz. Normalde yukarıdan aşağı işleyen bir mekanizması olanı vücudunuz, kusarken aşağıdan yukarı doğru çalışır. Ve beden, yokuş yukarı çıkmak kadar zor olan bu ters hareketi hiç sevmez. Merak etme, kusma konusunu daha fazla uzatarak midenin bulanmasına neden olmayacağım. Çünkü eğer miden bulanırsa gözünü

kapatmak zorunda kalırsın, o zamanda hikâyenin devamını okuyamazsın.

Elimizde bavullar, koliler, poşetlerle kan ter içinde yokuştan aşağıya iniyorduk. Şakacı Amca bizi karşılamaya gelecekti ama yine saati tutturamamıştı. Bu hiç şaşırtıcı değildi, çünkü yukarı yola hiçbir zaman tam saatinde çıkamazdı. Oysa bahçede, bir tek onun motoru ve bir tek onun kol saati vardı.

Bizi karşılamaya kimse gelmemişti ama bir kahkaha duydum. Çok yüksek sesli bir kahkaha... Etrafa baktım, kimseyi göremedim. Nudullu hala bahçede gülmüş olmalıydı. Demek sesi taa buraya kadar geliyordu.

Yokuş aşağı inen yolun, iki tarafında meşe ağaçları vardı. Meşe palamutları, başlarına güneş geçmesin diye şapkalarını takmıştı.

Elimde onca ağırlıkla yürürken bir yandan çok yorulduğumu hissediyor, diğer yandan yokuşun sonunda tren yolunun altında kalan bahçeye heyecanla bakmaktan kendimi alamıyordum. Sadece dört evin olduğu, dağların arasında kalmış gizli bir bahçeydi burası.

Bahçede ne okul ne ders, ne televizyon ne trafik lambası, ne para ne de market vardı. Temiz ve düzgün giyinme kuralı da yoktu. Ki benim için en önemlisi buydu. Toprağa oturacak, çamurlara basacak, dışarıda uyuyacak, sürekli acıkacaktım, hatta tuvaletimi bile toprağa yapabilecektim.

Yaklaşan özgürlüğü hissediyordum. İçim kıpır kıpırdı. O kıpırtı saçma bir korna sesiyle bölündü.

“Zooort zoooort!”

Bu, külüstür motorun korna sesiydi. Motoru süren de Şakacı Amca'nın ta kendisi! Bir eliyle küçük el radyosunu, diğer eliyle de direksiyonu tutuyor, radyodaki piyesi dinliyordu. Kendisi de çok iyi hikâye uydururdu. Anlattığı hikâyenin gerçek olduğuna kolayca inandırırıldı. Belki de zaten gerçektiler, asla bilemedim.

Bir keresinde annem, bu yeteneğin kötü şeyler yapmak için kullanılmadığı sürece, keyifli ve eğlenceli olduğunu söylemişti. Şakacı Amca, bu yeteneğini her zaman iyi şeyler için kullanmıyor muydu ki? Annemin sesinde bir ima hissetmişim.

“Ooo, yeğenim gelmiş! Atla bakalım,” diyerek yanağımdan kocaman bir ısırık aldı.

Canım yandı, kızıl ve gür bıyıkları yanağıma battı ama sesimi çıkarmadım. Çünkü sevdiği için böyle yaptığını biliyordum. Bazı insanlar ısırarak öper, bunu çok küçükken öğrenmiştim.

Şakacı Amca'mın, bir yaz boyu bıyığına da, ısırmasına da katlanacaktım. Çünkü bahçede, çocukları dikkate alan fazla kimse yoktu. Hatta çocuk sevme-yenler bile vardı!

Özellikle de Şakacı Amca'nın mavi gözlü annesi Gök Gözlü Kadın, çocukları hiç sevmezdi. Bize neler yaptığını bilseydiniz, bu kadının gerçek olamayacak kadar ya da ancak çizgi romanlarda olacak kadar korkunç bir karakter olduğunu düşünürdünüz. Oysa gerçektir. Ve ben, abarttığımı düşünseniz de ne yapıp edip bunu size ispatlayacağım!

Külüstür motorla tren raylarının üstünden güçlükle geçtik. Biz tren hattından geçtikten birkaç saniye sonra da yerler sallanmaya başladı. Panikledim.

“Düüüüt, düüüüüüüt!”

Bu saçma ses, tren düdüğüydü. Demek oluyordu ki, korkulacak bir şey yoktu. Sallantının sebebi yaklaşan tren di.

Tren hattında, rayların üstünde oynayan çocuklar, düdük sesini duyunca çil yavrusu gibi dağılırdı. Benim de o çocuklardan biri olduğumu hayal ettiysen yanılmadın.

Tren yanımızdan geçti. Bahçenin önündeki tren yolundan, şimdiki hızlı trenlere benzemeyen, onlardan çok daha yavaşları geçerd i. Lokomotifteki mak inist, Şakacı Amca'ya selam verdi. Beni ise son anda

fark etti. Birbirimizi tanımıştık ve kısa ama anlamlı birer bakış fırlattık. Çünkü onunla aramızda, geçen yazdan kalan bitmemiş bir hesap vardı.

Her sene, gazoz kapaklarını ve demir paraları, tren raylarının üstüne dizerdik. Öyle kolay bir oyun değildi bu, bazı püf noktaları vardı.

Eğer paraları ve kapakları doğru noktaya, rayların tam ortasına yerleştirebilirsek trenin tekerlekleri onları ezip geçtiğinde kâğıt gibi dümdüz olurlardı.

Tabii her zaman işler yolunda gitmezdi. Trenin tekerleri, doğru noktaya yerleştiremediğimiz kapakları ve paraları sağa sola fırlatırdı. Kapaklar yamulurdu. Onca kapak ve bozuk para boşa giderdi.

Kabul ediyorum, yaptığımız tehlikeli bir oyundu. Ama eğlenmek için birazcık tehlikeyi de göze almamız lazımdı. İşte makinist bizi bu tehlikeli eğlenceden mahrum etmek için öyle şeyler yapıyordu ki bu oyun bizim ve onun arasında bir inatlaşmaya dönüşmüştü.

Yaşadığımız maceralar gözümün önünden tren vagonları gibi geçip gittikten sonra, gerçek vagonlara el salladım.

Bu eski bir bahçe geleneğidir. Bahçenin önünden geçen bütün trenlere el sallarız. Nerede olursak olalım koşup geliriz ve el sallamaya başlarız. Bazen sizin için çok anlamlı olan bir hareket, başkalarına aptalca görünebilir. İşte bu da onlardan biriydi.

Bir de vagonları sayardık. Bu, en azından zihin pratiğiydi ve matematik için faydalıydı. Ama ben aptallık yapma hakkımı da her zaman kullanırdım. Bahçede kendimi mutlu hissetmemin nedeni bu hakkımı korkmadan kullanabilmemdi belki de.

Külüstür motor, iki katlı kerpiç evin önünde bir sürü anlamsız gürültü çıkararak durdu.

Ben de bazen gürültü çıkarıyorum ama kesinlikle bir anlamı oluyor. Her ne kadar annem bunun tam tersini düşünse de... Üzerinde düşünülmesi gereken bir konu daha!

Şakacı Amca, motorun konuştuğunu söylüyordu ama bana pek öyle gelmiyordu. Öyle olsa motorun söylediklerini ben de anlardım. Motor dili, böcek dilinden çok farklı olmasa gerek.

2

Böcek Tepetaklak ve Acayip Akrabalar

Annemler eşyaları motordan indirirken, on beş basamaklı tahta merdivene doğru baktım. Beni karşılaşmasını beklediğim dostumu göremedim. Biraz üzüldüm. Çünkü özlemiştim onu, onun da beni özlediğini sanıyordum. Dostum yoktu ama babaannem merdivenin başında göründü işte. Zaten merdivenin başı, onu görebileceğiniz tek yerdi, o sarı kadife koltuk onun tahtıydı.

Sakin ve kısık bir sesle, “Hoş geldiniz,” dedi.

Yani galiba öyle dedi, çünkü sesi çok kısık olduğu için duyamadım. Eşyaları merdivenden yukarı çıkardık. Gözlerim hâlâ dostumu arıyordu. Belki evdedir diye herkesten önce içeri girdim.

BEYZA AKYÜZ

BAHÇEDE TERS GİDEN BİR ŞEY VAR

Misket ve Gazoz, Böcek Tepetaklak ile beraber bir yaz daha bahçenin altını üstüne getirmeye kararlđdır. Maceradan maceraya çamurlu ayaklarla koşan çocuklar, bahçede ters giden şeylerin farkına varırlar. İki arkadaş bunun üzerine, yetişkinleri anlamanın yollarını ararken, kendilerini de yakından tanıma fırsatı bulacak ve hayal gücünün sürükleyici akışına kapılacaklar.

Bahçede Ters Giden Bir Şey Var, sınısıcak anlatımı ile herkes düz giderken, bazen neden tersine gitmemiz gerektiğini sorgulattıyor.

www.tudem.com

f t i y tudemayıngrubu

ISBN 978-605-285-275-0

9 786052 852750